

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2015-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Piovarčím ml., Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 85/2014 a jeho uznesením z 2. októbra 2014 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 68/2014 a jeho uznesením zo 16. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 85/2014 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktorú je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 432,30 € (slovom štyristotridsaťdva eur a tridsať centov), ktorú je Okresný súd Trnava

povinný vyplatí na účet advokáta JUDr. Pavla Piovarčího ml. do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.

4. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 80/2015-18 z 12. februára 2015 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 85/2014 a jeho uznesením z 2. októbra 2014 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 68/2014 a jeho uznesením zo 16. októbra 2014.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní z 27. apríla 2015, okresný súd vo vyjadrení zo 14. apríla 2015 a krajský súd vo vyjadrení z 10. apríla 2015 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a c) Trestného zákona.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 72/2014 z 10. júla 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 48/2014 z 24. júla 2014 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom väzba mu začala plynúť 8. júla 2014 o 05.55 h.

Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu podaním z 24. augusta 2014 požiadal o prepustenie z väzby. Argumentoval tým, že vzhľadom na už uskutočnené výsluchy svedkov došlo k zániku dôvodnosti kolúznej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Žiadosť bola doručená okresnému súdu 25. augusta 2014.

Sťažovateľ namieta, že jeho žiadosť bola až 22. septembra 2014 (teda takmer 1 mesiac po jej podaní) predložená na vyjadrenie prokurátorovi Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“), ktorý sa k žiadosti obratom písomne vyjadril podaním sp. zn. 2 Pv 569/14 z 24. septembra 2014. Jeho stanovisko bolo okresnému súdu doručené 26. septembra 2014.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 85/2014 z 2. októbra 2014 (teda viac ako 5 týždňov po podaní žiadosti) bola žiadosť sťažovateľa zamietnutá.

Sťažnosť podaná sťažovateľom do zápisnice bezprostredne po vyhlásení uznesenia okresného súdu a písomne odôvodnená podaním obhajcu zo 6. októbra 2014 bola uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 68/2014 zo 16. októbra 2014 zamietnutá.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu označených práv v konaní vedenom okresným súdom z dôvodu nedodržania požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, keďže od podania žiadosti 25. augusta 2014 do jej prerokovania okresným súdom 2. októbra 2014 uplynulo viac ako 5 týždňov. Znamená to, že počas uvedenej doby bol okresný súd vo veci bezdôvodne nečinný. Navyše, okresný súd tento nedostatok nezhojil ani pri výsluchu sťažovateľa k podanej žiadosti 2. októbra 2014, pretože sa nijakým spôsobom nezoberal porušením označených práv a žiadosť o prepustenie z väzby zamietol.

K porušeniu označených práv došlo následne aj v konaní vedenom krajským súdom a jeho uznesením zo 16. októbra 2014, pretože krajský súd svojím rozhodnutím neodstránil protiprávny a ústavne nesúladný stav nastolený postupom a uznesením okresného súdu.

Práve naopak, vôbec sa nezaoberal námietkou pomalosti rozhodovania okresného súdu, čím de facto potvrdil postup okresného súdu. Navyše sa krajský súd v uznesení zo 16. októbra 2014 s namietanou dĺžkou trvania konania vôbec nevysporiadal a úplne ju odignoroval.

Sťažovateľ je presvedčený, že postup okresného súdu nespĺňal požiadavku neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o väzbe. Toto rozhodovanie trvalo 5 týždňov a 4 dni, teda 39 dní. Spolu s konaním vedeným krajským súdom celé konanie o žiadosti trvalo 7 týždňov a 4 dni, teda 53 dní. Takéto lehoty – najmä v konaní okresného súdu – nemožno považovať za primerané.

Postup krajského súdu odporoval zákonnej požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 192 ods. 1 Trestného poriadku. Hoci sťažovateľ výslovne namietal dĺžku konania na okresnom súde, krajský súd sa tejto námietke nijako nevenoval, aj keď to bol dôvod na prepustenie sťažovateľa z väzby. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na viaceré ustanovenia Trestného poriadku, ktoré „sankcionujú“ prekročenie stanovených lehôt pri rozhodovaní o väzbe prepustením obvineného na slobodu (§ 73 ods. 5, § 76 ods. 2, § 87 ods. 2 a iné Trestného poriadku).

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy(...) a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru(...) uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. Tp 85/2014 zo dňa 02.10.2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, ako aj uznesením Krajského súdu Trnava sp. zn. 6Tpo/68/204 zo dňa 16.10.2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, nerozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu urýchlene a včas, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 6Tpo/68/2014 zo dňa 16.10.2014 zrušuje a prikazuje mu, aby sťažovateľa prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané zadostučinenie vo výške 5.000 €(...), ktoré sú Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. 1 SprV 280/2015 zo 14. apríla 2015 doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa a poštou 20. apríla 2015 vyplýva, že sťažnosť považuje za nedôvodnú, pričom sa odvoláva na vyjadrenie zákonnej sudkyne, s ktorým sa stotožňuje. Zákonná sudkyňa najprv uvádza chronologický prehľad rozhodujúcich skutočností konania. Následne zdôrazňuje, že ihneď potom, ako jej bol spis predložený kanceláriou, dala pokyn na vyžiadanie stanoviska prokurátora a na pripojenie vyšetrovacieho spisu (25. augusta 2014). Vyjadrenie prokurátora a vyšetrovací spis boli okresnému súdu doručené 26. septembra 2014 v piatok o 9.45 h a kanceláriou jej predložené 29. septembra 2014 v pondelok. Vtedy hneď určila termín výsluchu na 2. október 2014 a ihneď po výsluchu došlo k doručeniu uznesenia procesným stranám. Obhajca sťažovateľa svojím konaním prispel k prieťahom pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, lebo žiadosť mal v zmysle ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku adresovať prokurátorovi, a nie priamo okresnému súdu. Preto bolo potrebné vyžiadať stanovisko prokurátora a pripojiť vyšetrovací spis. Celkom konanie na okresnom súde trvalo od 25. augusta do 2. októbra 2014.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 192/15 z 10. apríla 2015 doručeného ústavnému súdu 14. apríla 2015 vyplýva, že krajský súd rozhodol do dvoch týždňov, pričom v deň rozhodnutia (16. októbra 2014) bolo rozhodnutie vypracované. Spis bol 24. októbra 2014 vrátený okresnému súdu. Preto zo strany krajského súdu k žiadnym prieťahom v konaní nedošlo. Krajský súd nepovažoval za potrebné korigovať pretrvávajúce dôvody väzby u sťažovateľa v súvislosti s dĺžkou rozhodovania okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Ide totiž o rozsiahlu trestnú činnosť, ktorú mali spáchať viaceré osoby, pričom bola potrebná adekvátne doba na naštudovanie rozsiahleho spisu aj okresným súdom. Nemožno hovoriť o zjavnej nečinnosti okresného súdu v tejto súvislosti. Zohľadňujúc rozsiahlosť a dôkaznú náročnosť posudzovanej trestnej veci, ako aj mieru

zaťažnosti sudcov okresného súdu, nemožno považovať namietanú dĺžku konania na okresnom súde za neprimerane dlhú. Krajský súd preto považuje sťažnosť v tomto smere za neopodstatnenú a navrhuje nevyhovieť jej.

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 27. apríla 2015 doručenej osobne do podateľne ústavného súdu 28. apríla 2015 vyplýva, že podľa jeho názoru skutočnosti uvedené vo vyjadreniach okresného súdu a krajského súdu treba považovať za irelevantné. I naďalej zastáva názor, že práve okresný súd zaviniť porušenie práv sťažovateľa. Dôkazom toho je aj chronologický súpis vykonaných úkonov, z ktorého zreteľne vyplýva, že hoci žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola okresnému súdu doručená 25. augusta 2014, prokurátorovi bola daná na vyjadrenie až 22. septembra 2014, teda takmer mesiac po jej podaní. K samotnému prerokovaniu žiadosti došlo až 2. októbra 2014. Toto pochybenie sa výslovne namietalo v rámci výsluchu sťažovateľa 2. októbra 2014, avšak okresný súd sa s ním nijako relevantne nevysporiadal. Pochybenie okresného súdu nezhojil ani krajský súd. Tým aj on nepochybne prispel k umocneniu a pretrvávaniu protiprávneho stavu nastoleného postupom a rozhodnutím okresného súdu.

II.

Zo žiadosti obhajcu sťažovateľa z 24. augusta 2014 doručenej okresnému súdu 25. augusta 2014 vyplýva, že sťažovateľ (ale aj spoluobvinený) žiada o prepustenie z väzby.

Z rukou písaného referátu zákonnej sudkyne okresného súdu z 25. augusta 2014 vyplýva pokyn na zaslanie kópie žiadosti sťažovateľa prokurátorovi a na vyžiadanie stanoviska a zaslanie vyšetrovacieho spisu. Túto úpravu zákonnej sudkyne trestná kancelária prevzala 25. augusta 2014.

Z prípisu okresného súdu prokurátorovi sp. zn. Tp 85/14 z 19. septembra 2014 vyplýva realizácia úpravy zákonnej sudkyne z 25. augusta 2014.

Z doručenia okresného súdu vyplýva, že prokurátor prevzal kópiu žiadosti o prepustenie z väzby 22. septembra 2014.

Z vyjadrenia prokurátora č. k. 2 Pv 569/14/2207-54 z 24. septembra 2014 doručeného okresnému súdu 26. septembra 2014 vyplýva, že prokurátorovi bola 22. septembra 2014 predložená žiadosť obhajcu o prepustenie z väzby. Prokurátor sa rozhodol žiadosti nevyhovieť.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 85/2014 z 2. októbra 2014 vyplýva, že ním bola žiadosť sťažovateľa (ale aj spoluobvineného) o prepustenie z väzby zamietnutá.

Zo sťažnosti obhajcu z 2. októbra 2014 smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu vyplýva inter alia, že namieta oneskorenosť rozhodovania okresného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 Tpo 68/2014-44 zo 16. októbra 2014 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu argumentácia okresného súdu o trvaní dôvodov väzby je správna.

Z doručeníek krajského súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu prevzal sťažovateľ 28. októbra 2014 a jeho obhajca 27. októbra 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

«O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai, „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru» (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez - Reisse c. Švajčiarsko, II. ÚS 432/2013, II. ÚS 193/2014).

Zo skutkového hľadiska považuje ústavný súd za preukázané, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola okresnému súdu doručená 25. augusta 2014. Toho istého dňa zákonná sudkyňa dala trestnej kancelárii pokyn zasláť kópiu žiadosti sťažovateľa prokurátorovi na vyjadrenie a na zaujatie stanoviska. Trestná kancelária, ktorá pokyn

zákonnej sudkyne prevzala 25. augusta 2014, ho realizovala zaslaním prípisu prokurátorovi 19. septembra 2014. Prokurátor prípis prevzal 22. septembra 2014 a jeho vyjadrenie spolu s vyšetrovacím spisom bolo okresnému súdu doručené 26. septembra 2014. Termín výsluchu bol 29. septembra 2014 určený na 2. október 2014, pričom tento deň bolo o žiadosti sťažovateľa rozhodnuté a uznesenie bolo procesným stranám doručené.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že konanie o žiadosti sťažovateľa trvalo na okresnom súde od 25. augusta 2014 do 2. októbra 2014, teda celkom 38 dní.

Okresný súd dôvodne poukazuje na to, že vzhľadom na ustanovenie § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby v prípravnom konaní mala byť správne adresovaná prokurátorovi, a nie okresnému súdu, lebo bolo predovšetkým v právomoci prokurátora sťažovateľa prepustiť. Právomoc okresného súdu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa mohla vzniknúť až vo chvíli, keď by sa prokurátor rozhodol žiadosti nevyhovieť a z tohto dôvodu ju postúpil okresnému súdu.

Za daného stavu je ústavný súd toho názoru, že obdobie od 19. septembra 2014, keď okresný súd vyzval prokurátora vyjadriť sa k žiadosti sťažovateľa, do 26. septembra 2014, keď vyjadrenie prokurátora spolu s vyšetrovacím spisom bolo okresnému súdu doručené, teda celkom 7 dní, treba považovať za taký prieťah v konaní o žiadosti sťažovateľa, ktorý si sťažovateľ sám zavinil svojím nesprávnym procesným postupom.

Naproti tomu obdobie od 26. augusta 2014 (potom, ako zákonná sudkyňa 25. augusta 2014 dala trestnej kancelárii príkaz vyžiadať stanovisko prokurátora) do 19. septembra 2014 (keď došlo k realizácii príkazu zákonnej sudkyne trestnou kanceláriou) treba považovať za taký prieťah pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, za ktorý je zodpovedný okresný súd. Ide o obdobie v trvaní 25 dní. V uvedenej súvislosti je z pohľadu ústavného súdu irelevantné, či prieťah spôsobila zákonná sudkyňa alebo trestná kancelária okresného súdu.

Ďalšie obdobie (po 19. septembri 2014 do 2. októbra 2014), teda celkom 13 dní, možno považovať postup okresného súdu za dostatočne rýchly.

Možno zhrnúť, že relevantná doba rozhodovania okresného súdu bola 31 dní, čo vzhľadom na všetky už uvedené okolnosti nemožno považovať za primerané. Preto postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Za daného stavu v súlade so zásadou spravodlivosti považoval ústavný súd za primerané, aby okresný súd zaplatil sťažovateľovi ako finančné zadosťučinenie za utrpenú nemateriálnu ujmu čiastku 1 500 € (bod 2 výroku nálezu).

Ďalším požiadavkám sťažovateľa nebolo možné vyhovieť (bod 3 výroku nálezu).

Vzťahuje sa to predovšetkým na uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške presahujúcej priznaných 1 500 €, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení bodu 2 výroku nálezu.

Ďalej ústavný súd nepovažoval za dôvodnú tú časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru nielen konaním okresného súdu, ale aj jeho uznesením sp. zn. Tp 85/2014 z 2. októbra 2014, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 68/2014 zo 16. októbra 2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Tak nesprávnosť uznesenia okresného súdu, ako aj uznesenia krajského súdu (vrátane konania, ktoré mu predchádzalo) napádal sťažovateľ preto, lebo podľa jeho presvedčenia

pomalé rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby malo vyústiť do jeho prepustenia z väzby. Inými slovami, podľa názoru sťažovateľa pomalé rozhodovanie o väzbe je dôvodom na prepustenie obvineného z väzby.

Uvedený právny názor sťažovateľa považuje ústavný súd za neakceptovateľný.

Za dôvod na prepustenie obvineného z väzby možno považovať takú situáciu, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná zo strany orgánov činných v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. To znamená, že dôvodom na prepustenie z väzby sú prieťahy v konaní vo veci samej, teda napríklad pomalý postup policajného vyšetrovania. Naproti tomu pomalé rozhodovanie o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní spravidla nie je dôvodom na prepustenie z väzby. Výnimkou z tohto pravidla sú napríklad tie prípady, keď priamo zo zákona vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov jeho právneho zastúpenia advokátom, a to za 2 úkony právnych služieb v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť) po 134 € a za 1 úkon právnych služieb v roku 2015 (replika na vyjadrenie okresného súdu a krajského súdu) v sume 139,83 €, ako aj režijný paušál 2-krát po 8,04 € a 1-krát 8,39 €. Náhradu trov priznal celkom vo výške 432,30 € (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015